

Senhöst

Det är höst
fallna löv skräpar på gatan
blåser i cirklar, en ålderdomens dans
spårvangen gnisslar, samma väg
åter och åter samma väg
åter och åter följer jag tidens fall
sommarens maskrosor
sprider sitt skelätt av bolster
över kyrkogården, minnen
av människor som levt här en gång
en gatuhund driver omkring i glömskan
lapar i sig svart vatten ur en pöl
det finns stunder då allt är mörkt
och ångesten kramar oss utan nåd
men djupt inom mig bor ett hem
djupt inom mig bär jag orden som ger tröst:
det finns ett rike som aldrig faller
det finns ett rike som aldrig dör.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erik H.J Hultin med Poeter.se id #32036 innehar upphovsrätten